

[Annelise Gottfredsen]

besvaret den 20. marts 1980. Det drejede sig om, at der kunne ske en naturgaskatastrofe. Den blev beskrevet omhyggeligt ved at henvise til, at der kunne ske rørbrud eller opstå revner i rørene flere steder, således at store mængder gas sivede ud i kloaksystemet, og at der ved et nyt snefald kunne ske det meget usandsynlige, at gassen ville sive op i husene og skabe en eksplosion, en ildstorm, som kunne lægge store dele af en storby, altså også København, øde og dræbe mange mennesker.

Svaret, som vi fik i energiudvalget, gik ud på, at disse meget usandsynlige omstændigheder ikke ganske kunne udelukkes. Man skriver videre, at forskellige fysiske omstændigheder bevirker, at det er lidet sandsynligt, at en eksplosiv blanding vil kunne dannes, hvor gassen siver op, men det kan altså ikke ganske udelukkes.

Jeg vil spørge ministeren, hvad ministeren i de to år, der er gået siden denne rapport, har foretaget for at fremskaffe en beredskabsplan, som kan beskytte de mange tusinder af mennesker, i dette tilfælde altså københavnere, der kan udsættes for denne pludselige rædselsfulde katastrofe. I det tilfælde, at der skulle være sket det ganske usandsynlige uheld, at ministeren ikke har været opmærksom på denne skrivelse, ikke er i besiddelse af den eller har glemt den, vil jeg gerne have lov til at overrække en kopi af den, så ministeren spares for ulejligheden med at fremskaffe den i arkivet.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en på mange måder sober modtagelse af den redegørelse, jeg har givet folketinget. Jeg ved, at spørgsmålet om Barsebäck's placering kan bringe følelserne i kog i en sådan grad, at man forlader den saglige debatform og vælger den uhyre demagogiske debatform med brug af alle mulige og umulige ukvemsord. Det synes jeg stort set vi har været sparet for i dag. Det gælder alle ordførerne – i hvert fald med undtagelse af én. Jeg tror, fru Margrete Auken selv kan gætte, hvem jeg henviser til.

Der har ikke være tale om, at regeringen har været henholdende. Vi har blot først villet give en redegørelse til folketinget, når vi havde noget konkret at meddele folketinget.

Jeg starter udtrykkeligt min skriftlige redegørelse til folketinget med at sige, at regeringen hele tiden har haft den opfattelse, at der måtte ske en samlet vurdering af alt undersøgelses- og redegørelsesmateriale, før en endelig stillingtagen til Barsebäckproblematikken kunne finde sted.

Jeg håber da ikke, at hr. Dræbye synes, at det, at vi har konkret viden, har konkrete rapporter og har konkrete vurderinger af tingene, skulle gøre os mindre egnede til i givet fald at rette en henvendelse til svenskerne. Jeg har foretrukket – og det har regeringen også – at vi gjorde arbejdet færdigt, gjorde redegørelserne færdige og gav vurderingerne så meget, som vurderingerne nu kunne bære.

Må jeg sige til hr. Ole Bernt Henriksen og til hr. Camre og i og for sig også til hr. Stefensen og hr. Maisted, at med den redegørelse, som jeg her har givet folketinget, er der ikke sagt nej til atomkraft i Danmark. Der er nemlig ikke taget stilling til atomkraft i Danmark. Regeringens holdning til anvendelsen af atomkraft i Danmark er uændret. Hensynet til at sikre forsyningen kan gøre det nødvendigt at bruge alle energikilder, herunder også atomkraft, forudsat, som regeringen flere gange har understreget, at affalds- og sikkerhedsproblemerne er løst. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at på slutningen af dette år er vi færdige i miljøstyrelsen med en rapport, der vurderer sikkerhedsforholdene omkring atomkraftanlæg. Det er klart, at når den foreligger, så vil man foretage en vurdering af, hvad den kan indeholde, i forbindelse med de 15 pladser, vi har reserveret her i Danmark til i givet fald, såfremt befolkningen og folketinget ønsker det, at placere atomkraftværker. Selvfølgelig vil man gennemgå disse pladser i lyset af den erfaring, man får frem med disse undersøgelser.

Der er altså ikke noget ejendommeligt i, at man lader disse vurderinger indgå i vurderingen af pladsreservationerne, men det er rigtigt, som hr. Tørnæs sagde, at de mange danske pladser ligger i mere tyndt befolkede områder end a-kraftværkerne i – vi har undersøgt det lidt – Frankrig, Holland, Belgien, Italien og Forbundsrepublikken Tyskland. Jeg har en hel del afstande, som jeg ikke vil besvære folketinget med. Jeg kan sige, at der både i Sverige og England og USA er meget varierende befolkningstæthed omkring a-kraftværkerne, og at der selvfølgelig er for-